

nærmere at omtale de Ændringer, som gaar ud paa at genindsætte i Lovforslaget de Bestemmelser, som blev taget ud ved Folketingets Behandling af Sagen, nemlig de Bestemmelser, der drejer sig om Begrænsning af den Kreds af Personer, som har Adgang til Retsforhandlinger, der foregaar for lukkede Døre. Disse Bestemmelser var i Fjor vedtaget af Landstinget med Tilslutning fra alle Partiernes Side, men her i Folketinget dannede der sig jo den saa ofte her i Tinget omtalte Figur, en Trekant, hvoraf resulterede, at disse Bestemmelser gik ud. Da Lovforslaget saa kom op i Landstinget, viste der sig dér den for Ministeren meget behageligere Figur, der kan betegnes som en Cirkel, en Ring, der slutter sig om Ministerens Standpunkt, og derved er Lovforslaget altsaa ført tilbage til den Skikkelse, som det paa dette Punkt havde, da det blev fremsat her i Folketinget. I Folketingsudvalget findes der nu, idet Formanden, det ærede Medlem Hr. Kirk, er syg, to lige store Mindretal, det ene bestaaende af de Radikale og Socialdemokrater, det andet bestaaende af Venstre og de Konservative, og det sidstnævnte indstiller Lovforslaget uforandret til Vedtagelse, hvorimod Socialdemokraterne og de Radikale altsaa fastholder deres Standpunkt og ønsker, at disse Bestemmelser skal udgaa.

Vi har ved Sagens forrige Behandling her i Tinget saa udførligt drøftet Realiteten, at jeg ganske skal lade denne ligge og kun konstatere, at der altsaa her indenfor det radikale og det socialdemokratiske Parti foreligger en beklagelig Splid mellem Landstings- og Folketingsgruppen. En udenforstaaende Betragter kunde jo forfalde til ondsksfulde Bemærkninger om den Maade, hvorpaa Medlemmernes Overbevisning danner sig, naar han ser det mærkelige Fænomen, at samtlige Socialdemokrater og Radikale her i dette høje Ting er af den faste Overbevisning, at disse Bestemmelser bør udgaa, medens deres ærede Partifæller i det andet høje Ting er af den lige saa faste Overbevisning, at de bør bibeholdes. Det skal jeg imidlertid ikke fortabe mig længe i, jeg skal kun gøre endnu en Bemærkning, nemlig med Hensyn til den Betænkning, som er afgivet af Landstingsudvalget. Der staar deri, at et af Ændringsforslagene har til Hensigt at forlænge *Retsplejeudvalgets* Tilværelse. Det maa bero paa en Trykfejl, idet det, der

er Tale om, er, at *Retsraadets* Tilværelse forlænges. Jeg nævner det kun, for at ikke en eller anden ond Mand udenfor denne Bygning skal finde paa at sige nogle slemme Ord om, at vi ikke passer paa, hvad der bliver lavet herinde.

Med disse Ord skal jeg paa — jeg maa maaske have Lov at sige — det første Mindretals Vegne indstille Lovforslaget til Vedtagelse i dette høje Ting i uforandret Skikkelse.

Trier: I allerhøjeste Grad maa jeg beklage, at det ærede Medlem Hr. Kirk ikke har været i Stand til at deltage i Retsplejeudvalgets seneste Forhandlinger. Jeg er temmelig sikker paa, at saa var det blevet det ærede Medlem Hr. Kirk, der som Ordfører for et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og Venstre, havde taget Ordet i Stedet for det ærede Medlem Hr. Pürschel. Forholdet er nemlig det — bortset fra alle de Vittigheder, som det ærede Medlem Hr. Pürschel søgte at fremkomme med —, at vi har været klar over, at paa dette saglige Spørgsmaal har Folketinget og Landstinget været uenige, og det er ikke nu, der sker noget, men da vi forrige Gang ved anden Behandling vedtog det af Radikale, Socialdemokrater og Venstre stillede Forslag, gik dette direkte imod, hvad der var vedtaget af alle Partier i Landstinget. Det er altsaa et rent sagligt Spørgsmaal, som er kommet imellem Landstinget og Folketinget, hvad der er ganske ejendommeligt at se, og hvis det ærede Medlem Hr. Kirk havde været til Stede, tror jeg, som sagt, ikke, at Venstres Udvalgsmedlemmer, der af rent saglige Grunde gik sammen med Radikale og Socialdemokrater ved anden Behandling, nu, da Lovforslaget kommer tilbage fra Landstinget, havde gjort, som de gør, idet de øjeblikkelig bøjer Nakken for Landstinget og altsaa maa anerkende, at Landstinget ved bedre Besked om Forholdene end Folketinget. Jeg kan ikke se andet. Det rent saglige Spørgsmaal er, hvorvidt man skal gaa til en Ændring af Retsplejelovens § 31, som drejer sig om, hvem der kan være til Stede i et lukket Retsmøde. Fra vor Side er det blevet hævdet, og det hævder vi endnu, at det Forslag, som er stillet af Ministeriet, og som Landstinget altsaa har vedtaget, er en begyndende Indskrænkning i den ved Retsplejeloven sikrede Offentlighed; det kan man ikke komme udenom. Den højtærede Justits-